

jeho věci, nebylť proti své vůli nuceni, by propůjčili své síly ku pracím v podniku žalované firmy. Odvolací soud vychází z názoru, že tu jde o smlouvu zvláštního druhu, dle níž dodává žalobce žalované firmě za odměnu dělníky, by jí konali služby. Žalobce jest zde podnikatelem, jenž najímá pracovní síly, by je dodal žalované straně na práci, staraje se sám o to, by mzda byla vyplacena a pojišťovací příspěvky byly zapraveny. Žalobce nezavázal se tudíž žalované, že jí bude konati služby, nýbrž že jí dodá pracovní síly. Smlouvu, již strany uzavřely, nelze označiti jako smlouvu služební, nýbrž jako smlouvu zvláštního druhu, na niž nelze použití předpisů o smlouvě služební nanejvýš předpisů o výpovědi. Dle obsahu smlouvy mohla jí žalovaná kdykoliv zrušiti, to jest bez výpovědi rozvázati, ježto se žalobce zavázal, že jí bude dodávati dělníky za úplatu až do odvolání. Ostatně i kdyby šlo o smlouvu služební ve smyslu § 1151 obč. zák. a to o služební poměr ve smyslu § 1159 a) obč. zák., jenž týká se služeb vyššího druhu a vyžaduje větší část pracovní činnosti zaměstnancovy, byla by žaloba neodůvodněna, ježto jest zjištěno, že žalovaná dodržela 14denní výpovědní lhůtu § 1159 b) obč. zák. Vždyť pracovní poměr netrval celé tři měsíce (od 18. listopadu 1918 do 15. února 1919).

Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné posouzení právní shledává žalobce v tom, že odvolací soud, zamítaje názor žalobcův, že poměr mezi ním a žalovaným těžářstvem by bylo pokládati za poměr služební dle § 1151 a násl. obč. zák., prohlásil smlouvu, o níž se žalobce opírá, za contractum sui generis. Soud dovolací sdílí v tomto ohledu právní názor soudu odvolacího a poukazuje na odůvodnění rozsudku odvolacího, k němuž vůči vývodům žalobcova dovolání připojuje ještě tolik, že to, v čem žalobce vidí práce či služby, totiž dozor nad dělníky, doplňování nebo zmenšování jich počtu, placení mzdy, placení příspěvků pojišťovacích, byly úkony, jež žalobce vykonával nikoli pro majetkovou sféru žalovaného těžářstva, nýbrž ve svůj prospěch; úkony ty vesměs byly formou, v níž se jevila činnost žalobce jako podnikatele, nebyly však předmětem smlouvy uzavřené mezi žalobcem a žalovanou stranou. Ostatně, i kdyby poměr mezi spornými stranami měl býti považován za smlouvu služební, nebylo by lze žalobcově dovolání vyhověti z důvodu toho, že poměr ten byl ukončen řádnou výpovědí, jak správně odvolací soud v rozsudku svém odůvodnil.

Čís. 404.

Při nesrovnalosti mezi mapou pozemkovou a katastrální rozhodným jest pro držební a vlastnické poměry stav mapy knihovní, leda že by jinak prokázána byla neshoda tohoto stavu se stavem skutečným.

(Rozh. ze dne 4. února 1920, Rv II 3/20.)

Mezi žalobci a žalovanými bylo sporno vlastnictví ku staré zdi. Žalobci dovolávali se evidenční katastrální mapy, v níž byla sporná zeď za-

kreslena v zahradě žalobců, kdežto v pozemkové mapě, již dovolávali se žalovaní, byla zakreslena při domku žalovaných. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě, domáhající se určení, že sporná zeď jest vlastnictvím žalobců podstatně z toho důvodu, že evidenční katastrální mapa činí plný důkaz o podobě a hranici parcel, v ní zakreslených, a že tato mapa, ježto pozemková mapa jest pouhou její kopií, je základem, z něhož dlužno vycházeti při otázce, v jakých mezích a hranicích bylo nabyto vlastnictví k té které parcele. Odvolací soud zamítl žalobu. Důvody: Evidenční katastrální mapu nelze považovati za originál a pozemkovou mapu jen za kopii, tak že by toliko evidenční katastrální mapu bylo bráti za měřítko a základ při posuzování rozlohy pozemkových částí a rozsahu vlastnictví k nim. Při zakládání pozemkových knih (viz dotyčné zákony, na př. zákon pro markrabství Moravské ze dne 2. června 1874, čís. 97 ř. zák. § 16) byla ovšem pro pozemkovou knihu vzata z evidenční katastrální mapy kopie, by tak i pozemková kniha měla obraz polohy parcel, v pozemkové knize se vyskytujících, ale tato kopie potom, po příslušných opravách a doplněních, kopií býti přestala a jest nyní samostatnou mapou, již dlužno v první řadě vzíti v úvahu při posuzování poměrů té či oné parcely a k níž může býti evidenční katastrální mapa přivzata jen jako pomůcka na vysvětlení. Evidenční katastrální mapa netvoří důkazu o vlastnictví k té neb oné parcele nebo části její, aniž je tato mapa plným důkazem o výměře a hranici zakreslených v ní parcel. Důkazem o vlastnictví k pozemkům není katastrální mapa proto, že není součástí pozemkové knihy a že není určena k tomu, by tvořila důkaz o vlastnictví k pozemkům; vždyť určena je pro účely berniční (viz k tomu Randa: Vlastnictví IV. vyd. str. 174). Že by pak katastrální mapa byla přesným obrazem pozemků, v ní zakreslených, a že by podávala plný důkaz o jejich výměře a hranicích, není vysloveno žádným zákonem; naopak tím, že zákony o zakládání pozemkových knih (§ 16, 21, 28 zákona ze dne 5. prosince 1874, čís. 92 z. zák. pro král. České a zákona ze dne 2. června 1874, čís. 97 ř. zák. pro markr. Moravské) ustanovují, že šetření při zakládání pozemkových knih má se také zabývati správností kopie katastrální mapy a že se má kopie ta dle potřeby opravit a dále tím, že i § 10 zákona ze dne 23. května 1883, čís. 83 ř. zák. přikazuje, by katastrální mapa byla podle skutečnosti opravována, uznává se přímo i v zákoně možnost neshody katastrální mapy se skutečností a tím i možnost nesprávnosti té mapy, čímž ovšem je i řečeno, že katastrální mapa není plným důkazem o rozloze, výměře a hranicích parcel pozemkových. (Viz k tomu Randa: Eigentumsrecht z roku 1893 str. 480, Krainz § 191 VI., rozh. Gl. U. n. ř. 3264, 4487 a 4810). Proto první soudce, který opřel svůj výrok, že sporná zeď patří do vlastnictví žalobců, toliko o evidenční katastrální mapu, ačkoliv tu nebylo jiných důkazů pro vlastnictví jich, a správnost katastrální mapy nebyla ničím podepřena a naopak již neshoda mezi katastrální mapou a mapou pozemkovou a předloženými snímky plánů pochybnost o správnosti katastrální mapy vzbuzovati musela, pochybil, když důkaz o vlastnictví žalobců ku sporné zdi za podaný vzal a vlastnictví to žalobcům přiznal. Ježto však žalobci kromě evidenční katastrální mapy jiného důkazu pro své vlastnictví nepodali a tento důkaz, jak zmíněno,

k průkazu vlastnictví nestačí, nelze vlastnictví žalobců k oné hraniční zdi vzít za prokázáno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Mapa katastrální byla založena k účelům daně pozemkové, a slouží do-
sud témuž účelu, při čemž ovšem dle způsobu svého založení podává také
objasnění o poloze, rozloze a ohraničení jednotlivých pozemkových
parcel. Při zakládání nových knih pozemkových byla mapa katastrální —
po reambulaci katastru daně pozemkové ve smyslu zákona ze dne 24.
května 1869, čís. 88 ř. zák. opravená, — základem zřízení nových knih po-
zemkových, při čemž ve smyslu zákona ze dne 2. června 1874 čís. 97 ř.
zák. a nařízení min. spravedlnosti ze dne 10. července 1874 čís. 103 ř. zák.
byla správnost a úplnost pořízených kopií katastrální mapy přezkoumána,
dle nich byly pořízeny odborníky indikační náčrtky (skizy) map, a bylo
nadále pak používáno místo map katastrálních těchto opravených náčrtků.
Tak vznikla mapa knihy pozemkové, která od té doby stala se samostat-
nou institucí, a dle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 11. dubna
1878 čís. 3675 vydaného k ustanovení § 74 ob. knih. zák. podstatnou sou-
částí knihy pozemkové. Proto dovolatelé neprávem prohlašují kata-
strální mapu za originál, a mapu knihy pozemkové za kopii, a že v pří-
padě nesouhlasu mezi nimi jest jedině rozhodným stav vyznačený v mapě
katastrální. Dle zákona o evidenci katastru daně pozemkové ze dne 23.
května 1883 čís. 83 ř. zák. dlužno ovšem toho dbáti, by katastr daně po-
zemkové byl s pozemkovou knihou držen ve stálém souhlasu, ale z toho
ještě neplyne nikterak, že v tom případě, nesouhlasí-li obě mapy mezi
sebou, je rozhodnou mapa katastrální; neboť prvním účelem zmíněného
zákona jest, by stav map odpovídal skutečnosti, a není právě vzhledem
k tomuto zákonu, který nesprávné zakreslení do mapy katastrální i mapy
pozemkové knihy předvídá, nikterak vyloučeno, že mapa katastrální vy-
kazuje oproti skutečnému stavu věci v přírodě, — co do rozlohy a hranic
jednotlivých pozemkových parcel nesrovnalosti, vyžadující opravy její dle
skutečnosti. Z toho a také z povahy věci samé vychází na jevo, že žádné
z těchto map nelze ohledně rozlohy, polohy a hranic parcel jednotlivých
příkládati významu konstitutivního; deklarativní význam mohou však
míti jen potud, pokud oproti nim není důvodných pochybností o jich
správnosti.

Čís. 405.

**Doložkou na faktuře: »splatno a žalovatelné v...« zakládá se za pod-
mínek § 88, odstavec druhý, j. n. nejen sudiště, nýbrž ujednává se i splnění
smlouvy.**

**Cizozemský dlužník pohledávky, znějící na koruny a splatné na území
čs. republiky, jenž otálel se zapravením přes dobu splatnosti až do zapo-
četí akce okolovací, jest povinen platiti v čs. korunách.**

(Rozh. ze dne 4. února 1920, Rv II 7/20.)